

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **M.B.C. INVEST, a.s.**, se sídlem Vraclavská 200/II., Vysoké Mýto, zastoupeného JUDr. Lenkou Vincencovou, advokátkou se sídlem Vraclavská 200/II, Vysoké Mýto, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 1. 2007, č. j. 818/07-1200-602944, a ze dne 30. 1. 2007, č. j. 890/07-1200-602944, o předpisu penále na daň z příjmů právnických osob, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 8. 2007, č. j. 30 Ca 41/2007 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč k rukám právní zástupkyně JUDr. Lenky Vincencové, advokátky se sídlem Vraclavská 200/II, Vysoké Mýto.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jeho rozhodnutí ze dne 30. 1. 2007, č. j. 818/07-1200-602944, a ze dne 30. 1. 2007, č. j. 890/07-1200-602944, zrušena a věc byla stěžovateli vrácena k dalšímu řízení. Shora specifikovanými rozhodnutími byla zamítnuta odvolání žalobce proti platebním výměrům Finančního úřadu ve Vysokém Mýtě (dále jen „správce daně“) na daňové penále na daň z příjmů právnických osob ze dne 28. 8. 2006, č. j. 43295/06/274970/3499, za zdaňovací období roku 2000 ve výši 4 022 805 Kč, a ze dne 24. 7. 2006, č. j. 39360/06/274970/3499, ve výši 837 411 Kč za zdaňovací období roku 1999.

Krajský soud poté, co věci vedené pod sp. zn. 30 Ca 41/2007 a 30 Ca 42/2007 o žalobách proti oběma výše specifikovaným rozhodnutím stěžovatele spojil ke společnému řízení, rozhodl tak, jak je uvedeno shora. V obou případech totiž soud přisvědčil námitce, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť stěžovatel pouze zdůvodnil svůj postup a argumentaci žalobce (dále jen „daňový subjekt“) vztahující se k aplikaci zásadních zásad zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), toliko negoval s tím, že namítaný rozpor ustanovení § 63 tohoto zákona s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) a s právem Evropské unie (dále jen „EU“) označil pouze za „*subjektivní názor nemající oporu v zákonných ustanoveních pro daňové řízení*“. Soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že z odůvodnění žalobami napadených rozhodnutí nelze seznat, jak stěžovatel ke svému závěru o nesprávnosti názoru daňového subjektu dospěl. Stěžovatel se tedy dle názoru krajského soudu nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, ač je ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků povinen přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu odvolání. Zároveň s rozhodnutím ve věci samé soud zamítl návrhy na přiznání odkladného účinku obou žalob.

Stěžovatel ve včas podané kasační stížnosti uplatňuje kasační námitky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Stěžovatel se odvolává na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Špaček, s. r. o., proti České republice, s odkazem na čl. 1 Protokolu č. 1 k Evropské úmluvě a věc Gasus Dossier und Fördertechnik GmbH proti Nizozemí, přičemž v souvislosti s tím připomíná, že „*vybírání daní jako zasahování do práv zaručených v čl. 1 Protokolu č. 1 je ospravedlněno v jeho druhém odstavci, který výslovně ponechává smluvním státům právo přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby zajistily placení daní*“. Stěžovatel proto shledává postup krajského soudu a jeho rozhodnutí nezákonnými, neboť soud přihlédl pouze k argumentaci daňového subjektu, který nijak nespecifikuje, v jaké výši by penále mělo být nepřiměřené nebo

kteřá jeho část je v rozporu s Úmluvou, a po stěžovateli požaduje právní rozbor souladu § 63 zákona o správě daní a poplatků s evropským právem. Stěžovatel je přesvědčen, že v rámci svěřených kompetencí a vědomostí svá rozhodnutí odůvodnil a odkázal na platné zákony a legislativu, a konstatuje, že případné posouzení nezákonnosti či nesouladu s právem EU nenáleží správci daně, ale jiným ústavním orgánům – Ústavnímu soudu. Daňový subjekt v odvolání uvedl, že ačkoli byla správci daně známa jeho finanční situace, vyměřil mu penále v takové výši, že zaplacení penále povede k jeho likvidaci. Stěžovatel poukazuje na to, že opakovaně vyhověl žádosti daňového subjektu o posečkání daně. *„Pokud se daňový subjekt dostal do situace, kdy se stal insolventním, mohl a měl tuto situaci řešit zákonnými prostředky, např. podáním návrhu na prohlášení konkurzu a neobviňovat správce daně, že postupem dle zákona o správě daní a poplatků tuto insolventnost způsobil. Daňový subjekt dále zcela nelogicky požadoval jakýsi individuální přístup, který by ho co nejméně zatížil (co se týče placení daní a příslušenství). Přitom právu odpovídají povinnosti a naopak, což lze dokladovat i ustanovením § 2 zákona o správě daní a poplatků, který stanoví základní zásady daňového řízení, kde v odstavci 2 stanoví, že správci daně postupují v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností volí jen takové prostředky, které daňové subjekty co nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Vzhledem k ustanovení odstavce 8 citovaného ustanovení zákona o správě daní a poplatků (všechny daňové subjekty mají v daňovém řízení před správcem daně stejná procesní práva a povinnosti) se nelze dovolávat jen těchto práv bez toho, že by se daňový subjekt zhostil svých povinností. Stěžovatel se naopak domnívá, že je povinen přistupovat ke všem daňovým subjektům stejně - bez předsudků, předběžných názorů či negací - z jednoduchého důvodu zachování rovnosti účastníků řízení. Ze znění zákona o správě daní a poplatků a Evropské úmluvy si daňový subjekt vybral jen jemu vyhovující práva a povinnosti správce daně, na své povinnosti (např. § 2 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků) však poněkud pozapomněl. Tato fakta krajský soud dle názoru stěžovatele ve svém rozhodnutí též opomněl konstatovat.“* Na základě uvedených skutečností proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Daňový subjekt ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že bylo omezeno jeho základní právo na respektování (ochranu) vlastnictví. Dodatkový protokol č. 1 k Evropské úmluvě stanoví ve svém čl. 1, že každá fyzická a právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva. Toto ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní. Daňový subjekt je přesvědčen, že ačkoli správce daně tvrdí, že vypočetl penále v souladu s ustanovením § 63 zákona o správě daní a poplatků, je tento postup nutně v rozporu s Evropskou úmluvou. Toto ustanovení považuje daňový subjekt za

„nepřiměřené, a proto v rozporu s evropským právem, a to zejména se zásadou přiměřenosti, která je jednou z obecných právních zásad, podle níž je třeba posuzovat v rámci EU každou právní normu, která svým adresátům přináší určitá omezení“. Uvádí k tomu dále, že „podle rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 9. 3. 1978 ve věci C-106/77 *Simmenthal* vnitrostátní soudce pověřený v rámci své pravomoci aplikovat právo Společenství má povinnost zajistit plný účinek jeho norem podle potřeby i tak, že ze své vlastní pravomoci neaplikuje žádné jim odporující ustanovení vnitrostátního právního předpisu, byť by bylo pozdějšího data, aniž by musel žádat nebo čekat na předchozí odstranění tohoto ustanovení v zákonodárném procesu nebo v řízení před Ústavním soudem. Právo EU je přímo použitelné v případě neslučitelnosti s pozdějším ustanovením vnitrostátního právního předpisu členského státu. Ustanovení evropského práva jsou tak bezprostředním zdrojem práv a povinností pro členské státy či jednotlivce coby účastníky právních vztahů. Tento účinek se rovněž týká každého soudce, který má v rámci své pravomoci jakožto orgán členského státu za úkol chránit práva poskytnutá jednotlivcům evropským právem tak, že neaplikuje ustanovení vnitrostátního zákona, které by bylo v rozporu s evropským právem. Daňový subjekt nenapadá právo státu vyměřit daně a vymáhat jejich zaplacení, tvrdí pouze, že v jeho případě je penále nepřiměřeně vysoké, což jej poškozuje v jeho právech. O tom svědčí i skutečnost, že od 1. 1. 2007 byla přijata nová úprava daňového penále, která je pro zatížení daňových subjektů výrazně příznivější. Dřívější úprava byla v rozporu s evropským právem, jinak by patrně k nové úpravě v tak razantní podobě nedošlo. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že opakovaně vyhověl žádostem daňového subjektu o posečkání daně. To však pouze oddaluje likvidaci subjektu, který nevlastní žádný majetek ani zůstatky na účtech. Podle názoru stěžovatele jediný důvod, proč správce daně k této exekuci dosud nepřistoupil a povolil posečkání a symbolické splátky daně, je, že takto dostane alespoň něco. Daňový subjekt splácí na každý daňový výměr 10 tisíc měsíčně, což je maximální částka, která neohrožuje provoz firmy s třemi zaměstnanci. Už z toho je zřejmý nepoměr mezi možnostmi daňového subjektu a výší doměřené daně a penále, které v jednom případě daň dokonce převyšuje. I argumentace možností prohlášení konkurzu svědčí o naprosté ignoranci poměrů daňového subjektu. Jediným věřitelem daňového subjektu je správce daně, takže zákonné podmínky pro podání návrhu na prohlášení konkurzu nejsou splněny. Daňovému subjektu není zřejmé, proč by kvůli chybnému postoji správce daně měl připravit své zaměstnance o práci a zdroj příjmů likvidací své firmy v konkurzu. Svou žádost o prominutí daně a penále daňový subjekt Ministerstvu financí podal poté, co zjistil, že stěžovatel i přes zrušující rozhodnutí krajského soudu považuje svůj postup za správný. Není tedy pravdou, že by daňový subjekt nebyl schopen nebo ochoten využít všech možných prostředků ke své obraně a nápravě situace. Stěžovatel tvrdí, že postupuje vůči všem daňovým subjektům stejně a že daňový subjekt po něm požadoval jakýsi individuální přístup co se týče placení daní a příslušenství. To však dle daňového subjektu není pravdou a opět to dokládá neschopnost a neochotu stěžovatele řádně odůvodnit svá rozhodnutí, jak mu ukládá krajský soud. Místo podání kasační stížnosti se měl stěžovatel důkladně zamyslet nad svým rozhodnutím a jeho důvody a

odstranit prvky libovůle v něm obsažené“. S odkazem na výše uvedené považuje daňový subjekt kasační stížnost za zcela nedůvodnou, a proto navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud rozsudkem zamítl a přiznal daňovému subjektu náhradu nákladů spočívající v jednom úkonu právní služby poskytnuté advokátem ve výši 2100 Kč a paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč k rukám právního zástupce.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá zákonný důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky soudem, ačkoli krajský soud se v daném případě vůbec nezabýval meritem věci, neboť důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že soud shledal rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud je tedy nucen konstatovat, že kasační námitka směřující do posouzení právní otázky, kterou stěžovatel ve svém podání uplatnil, je z tohoto důvodu nepřijatelná.

S ohledem na shora uvedené se Nejvyšší správní soud již dále námitkou stěžovatele nezabýval a odmítl ji jako lichou, neboť krajský soud se k právním otázkám ve věci samé, které stěžovatel zmiňuje ve své kasační stížnosti, v odůvodnění rozsudku nevyjadřoval. Dle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. (viz shora) je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti a za dané situace tedy neměl již dále de facto co přezkoumat.

Nad rámec výše uvedeného však považuje kasační soud za vhodné vyjádřit se k otázce závěru, který krajský soud v dané věci učinil ve vztahu k přezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele, neboť právě tyto úvahy ve svém důsledku vedly ke zrušení žalobou napadených rozhodnutí stěžovatele.

Požadavek přezkoumatelnosti rozhodnutí lze považovat za kategorii, která by měla být dodržena vždy, neboť se dotýká nejzákladnějších náležitostí rozhodnutí orgánu veřejné moci. Rozhodnutí, tj. výrok i jeho odůvodnění, musí být jasné a přesvědčivé jako celek, přičemž odůvodnění má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí a má z něj být zřejmé, jakými úvahami se správní orgán při rozhodovací činnosti řídil. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně

druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.

Ústavní soud stojí setrvale na stanovisku, které vyjádřil mj. ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 103/99, v němž uvedl, že z hlediska čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod je „*požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí*“. Dle ustálené judikatury Ústavního soudu (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02), jedním z principů představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (ve správním soudnictví viz ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.) Tento princip je zároveň jedním ze základních předpokladů k tomu, aby v procesu uplatňování práva na soudní ochranu se zřetelem k obsahu čl. 36 Listiny základních práv a svobod mohl být v praxi naplněn pojem právního státu ve smyslu čl. 1 Ústavy. Z imperativu zákonnosti činnosti orgánů veřejné moci, jakož i ze zákazu jejich libovůle, a z již zmíněného principu právního státu, tak jednoznačně plyne požadavek přijaté rozhodnutí řádně odůvodnit.

Ke stejným závěrům dospívá i judikatura zdejšího soudu (srov. např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 9. 10. 2007, č. j. 2 As 18/2007 - 115, www.nssoud.cz). Jestliže navíc judikatura tohoto soudu (např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS) oprávněně klade určité kvalitativní požadavky i na podání učiněná účastníkem řízení, co se týče podrobnosti a jasnosti vyjádření právního názoru ve vazbě na podklady založené ve správním spise, pak nemůže soud akceptovat u odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nižší standard.

Povinností odvolacího orgánu v daňovém řízení je své rozhodnutí odůvodnit (§ 32 odst. 11 a § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků). Z hlediska zachování práv daňového subjektu je možno v obecné rovině konstatovat, že ze strany odvolacího orgánu je nezbytné podat daňovému subjektu v odůvodnění srozumitelné a vyčerpávající informace nejen o zjištěném skutečném stavu věci a o hodnocení důkazů, ale i o úvahách správního orgánu a důvodech aplikace zvolených ustanovení zákona. Význam odůvodnění rozhodnutí o odvolání je v daňovém řízení zvýšen i skutečností, že prvostupňové platební výměry správce daně odůvodněny zpravidla nejsou (§ 32 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků).

Nedostál-li stěžovatel jako správní orgán svým zákonným povinnostem, a chyběly-li odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí základní náležitosti ve shora uvedeném smyslu, pak je jeho rozhodnutí zatíženo natolik závažnou vadou, že soud se při přezkumu předmětného rozhodnutí vůbec nemohl zabývat hmotněprávní vnitrostátní argumentací. V případě nedostatečného odůvodnění totiž neměl k dispozici všechny důvody, o něž by se při přezkumu opřel, aby mohl potvrdit nebo popřít v rozhodnutí vyslovený právní názor, a nezbývá mu, než takové rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost.

V konkrétním posuzovaném případě tedy nestačí, aby odvolací orgán konstatoval, že správce daně postupoval v souladu se zákonem, tj. dle ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků, a omezil se na konstatování, že správci daně nepřísluší hodnotit ústavnost citovaného ustanovení, které musí jako správní orgán aplikovat s ohledem na zásadu rovnosti všech subjektů vždy stejně, a nemůže tedy zvolit individuální přístup ke konkrétnímu daňovému subjektu, který měl možnost pro řešení své situace využít jiných dostupných prostředků a právních institutů (např. požádat dle § 55a zákona o správě daní a poplatků o prominutí příslušenství daně), jestliže s námitkou, kterou daňový subjekt v podaném odvolání zjevně považoval za stěžejní, se stěžovatel prakticky vůbec nezabýval. V daném případě se jednalo především o argumentaci principem přiměřenosti ve vztahu k omezení vlastnického práva, námitku rozporu § 63 zákona o správě daní a poplatků s právem evropského Společenství a jeho rozporu s Evropskou úmluvou. V souvislosti s nastíněnými problémy pak v dané věci vyvstala i nutnost vypořádat se alespoň rámcově i s otázkou aplikace práva Evropské unie a mezinárodních úmluv, kterými je Česká republika vázána. Z tohoto pohledu pak nepostačí pouhé lakonické konstatování stěžovatele (koncentrované navíc do jediné věty) v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že se jedná pouze o subjektivní názor daňového subjektu. Ve světle shora naznačených hledisek nemůže takové odůvodnění v žádném případě obstát.

V intencích toho, co již bylo řečeno shora, je možno na okraj poznamenat ještě tolik, že chybějící pasáž odůvodnění v rozhodnutí stěžovatele jakožto odvolacího orgánu nelze z jeho strany nahradit podrobnějším vyjádřením k dané námitce obsaženým až v kasační stížnosti (srov. např. rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 – 25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz), jakkoli by toto vyjádření již mohlo nároky kladené na řádné odůvodnění eventuálně splňovat. Nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného stěžovatelem v odvolacím řízení nemůže být zhojen až v řízení před kasačním soudem, neboť v tomto řízení je předmětem přezkumu zákonnost rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud shledal postup krajského soudu, jímž soud žalobou napadená rozhodnutí ze shora popsaných důvodů zrušil a stěžovatele zavázal

povinností rozhodnutí vydaná v dalším řízení opatřit řádným odůvodněním, správným a souladným se zákonem, přičemž přisvědčil názoru, že stěžovatel se dostatečně nevypořádal se všemi námitkami daňového subjektu uplatněnými v odvolacím řízení, a že tudíž předmětná rozhodnutí nesplňovala zákonem stanovené požadavky.

S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.) a je naopak povinen náhradu nákladů řízení zaplatit úspěšnému žalobci. Právnímu zástupci žalobce přísluší odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu týkající se věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, která byla stanovena v souladu s § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve výši 2100 Kč za úkon, k němuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), tzn. celkem 2400 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit k rukám právní zástupkyně společnosti M.B.C. INVEST, a.s., se sídlem Vraclavská 200/II., Vysoké Mýto, JUDr. Lenky Vincencové, advokátky se sídlem Vraclavská 200/II., Vysoké Mýto, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu